

23. May. 1842

FACTS

Date:

23. May. 1842

Page number:

Dagbog A, side 28-29

TRANSCRIPTION

23 May.

O, kunde jeg med Flammeskift sætte den "aandelige Kæmpevisen" i mit Hjerte, som staaer i Grundtvigs "Sangværk til den danske Kirke" Side 589.

¹ Kunde jeg altid mindes den, at jeg ikke skal forsage i Fristelsens Stund. Ikke i Arbeid og Adspredelser, ikke i Nydelse, af hvad Navn nævnes kan, jeg troer at der ikke engang i Kjærlighed vil gives Fred [overstreget: og Ro], den gives kun som Hvile efter haarde Kampe med os selv. Ja, det er Sandhed, at den der overvinder sig selv er større end [den] der indtager en stor Stad. – Forvildet, uden Ro i Sindet vandrer jeg omkring, ak, jeg længes, men Længslen kan ikke stilles før Striden er udstridt – Haabet om at blive lykkelig vil jeg ikke opgive. Maaskee jeg henad Sommeren kan besøge Vedby-Gaard, som indenfor sine vældige, trofaste Mure beskytter hende, ² min Ungdoms-Drøm, o, var der Sandhed, glædelig Sandhed i Ordsproget: man kommer altid tilbage til sin første Kjærlighed. Nu vandrer hun atter i Haven om Morgenens, seer til Blegen, og aner ikke, hvad jeg tænkte den deilige Morgen, jeg sad der. – senere. Der kom idag Brev fra hende til Louise. ³ Det indeholdt ogsaa en venlig Hilsen til mig; hun har dog nogen Godhed for mig, mindes mig dog imellem, allerede det er mig Meget. Hun har sagt: at jeg var en af de faa Herrer, hun turde tale med, og frit og naturligt er hun altid kommet mig imøde. Men hun er stille, alvorlig og tilbageholden. Du gode Pige! har Du havt Modgang, der har forbittret Livet for Dig, tit er Du sørgmodig, ja, Louise har sagt mig, Du gjorde ingen Fordringer [overstreget: paa] til Livet, Du skønnede vel paa den Lykke, der kunde være i Kjærlighed, men Sorgerne som følge med have dog ladet Dig foretrække at opgive denne Lykke og hellere vælge at leve ene, kun for de faa, Du el holder af, De Lykkelige, og var jeg Din Broder! jeg har ingen Syster, har tit beklaget det; jeg er saa fremmed for den unge Piges Væsen og Tankegang, jeg vilde være kjærlig mod min Syster, er jeg det ikke mod mine Brødre? – O, bort! Brødre, Systre, Venner, Moder, Alle bort! lad mig i Ro vende Blikket mod mit eget Indre og bede, som Psalmen beder for de smaa Børn til Christus:

O skriv Dit Navn i deres Hjerte,
Og deres i Din høire Haand,
Saa de med Dig har Fryd og Smerte
Tilfældes i den Hellig-Aand. – ⁴

•29•

senere. Roes har Maleren nok af, naar hans Venner og de, hvis Mening han agter, glæde sig ved hans Arbeider – og Penge har han nok af, naar han har til Livets Ophold.

¹ Grundtvigs "I Verden mon være de Sygdomme to".

² Louise Neergaard (1816-1895).

³ Lundbyes kusine, Louise Lundbye (1818-1845).

⁴ Citat fra N.F.S. Grundtvigs "O, lad din Aand nu med os være" fra 1837.

28. + 29. Maj.

O, kunde jeg med Flamme skrift sætte den „aandelige Kamppeisen“ i mit Hjerte, som staar i Grundtrags „Sangvært“ til den danske Kirke, 1889. Kunde jeg altid minde den, at jeg ikke skal forage i Frihedens Land. Ikke i Ankerdag, Rosprosket, ikke i Nigelse, af hendes Navn nævnes den, jeg traer at den ikke engang i Nigelse vil gives Fred og Lykke, den gives kun som Blide af den hvide Kamppeisen med os selv. Ja, det er Sandhed, at den der oseruende sig selv er større end det indtager en stor Sted. — Forvildet, inden jeg i Lindet kendte jeg omkring, at jeg længes, men Længslen kan ikke stilles for Frihed er indstillet — Maakt om at blive lykkelig vil jeg ikke afgive. Maaskee jeg kunde Længslen kan besæge Vægt, Ja, som indsejler sine voldsige, trofaste Mønstre beskytter hende, min Kongens Drøm, o, den der Sandhed, glædelig Sandhed i Ord og Sprag: man kommer altid tilbage til sin første Kjærlighed? Nu vander den ikke i Klaven om Morgenens, ser til Blegen, og aner ikke, hvad jeg tænkte den derlige Morgen, jeg sad der — senere. Der kom idag Brev fra hende til Længslen. Det indeholdt ogsaa en ventig Brevet til mig; hun har dog nogen Gæde for mig, minde sig dog indellen, allerede det er mig. Men har sagt: at jeg var en af de fæse Placer, hun turde tale med, og fast og naturligt er hun altid kom med mig i minde. Men hun er stille, alvorlig og tilhærdholden. Du gode Pige! har du haab Madgang, der har forbrudt dinet for dig, det er den sorgsmule, ja, Længslen har sagt mig, du gjorde ingen Fordringer ~~for~~ til Længslen, du skjønnede vel paa den Lykke, der kunde være i Kjærlighed, men Sorgens som fulge med hane der lader dig frastrikke at afgive Længslen og hellere velge, at leve end, hun for de fæse, du et halvt af, du lykkelige, o var jeg din Broder, jeg har ingen Lyster, har tit bedt om det, jeg et saa forsvind for den unge Piges Væsen og Tankesang, jeg vilde være kjærlig med min Lyster, er jeg det ikke med min Broder? — O, hør! Broder, Lyster, Vener, Mader, alle hør! lad mig i Længslen med mit hvide Længslen og hende, som Psalmens heder for de smaae Børn til Christus:

O, hør! det Navn i Længslen
O, hør! i din hvide Længslen,
Ja de med dig har Fjend og Længslen
Tilfældet i den hvide Længslen.

Senere. Daes har Maleren nok af, naar hans Venner og de hans Mening har agter, glæder sig ved hans Arbejder - og Lenge har han nok af, naar han har tilbringe Opholdet.

27. Maj.

Vidunderlig dærlig er Naturen dog frae dems Aarstid. Selvaeng ang jeg gaar til og frae min Maders Bolig maer jeg stender ved Kæstesporet og ser op i et høit Træ der staaer; det er saa tæt og fyldigt, Bladene saa saftige og vægter at de hang nede. Overhønden myerer af Blomster og her midt i Bjergken man dog hør Drabselens Hæg, hvad jeg aldrig haade træet. Endnu er der to yndige Aske træer, som staa et paa hver Side af Kæstelsbroen, endnu ikke udsprungne. De to Træer holder jeg uendelig meget af, deres Grens og kviste bier sig saa spidigt med mod Vindst, som de vilde drikke deraf. Jeg haader ikke træet, men kunde være saa glad ved Naturens Opvaegnen her midt i Bjergken. Vil mit store Maleri lykkes vil jeg dog faae en herlig Sammenhæng, hvor min Mader bær.

28. Maj.

Jeg gik ved Salnitgang ind ad Kællbrandmuseen; i Haven til Naligheds dal sang en Nattingal. saa yndigt. Jeg satte mig paa det lave, skærvede den lille Bænk og lyttede til disse rone, fyldige Toner, og da jeg reiste mig for at gaae maatte jeg flere Gange vende tilbage, jeg kunde ikke los rive mig derfra. Der er noget dærligt i den Kærlighed til Træ, Sang og Trækvindene, det er et af de faa fællede Berøringssumter for de mest forskyllige Mennesker. Med hvilken Glæde hører vi ikke Efterretningerne om Larkens første Sang over den friske Jord, hvor glæde er vi ikke, naar vi hører Gjægen hælde første Gang eller den første Stork kommer frae Lyden og Skolen. Hvor dærlig er ikke den dens Tro til disse Storken, som en Jule Træl, der bringer Lykke under det Tag, hvorpaa den bygger sin Red. Jeg holder meget af Træ, jeg holder meget af alle Dyr. - Vang har jeg faaet mit store Læd ned afspændt og skilt skroet i min Stue, laangi har jeg siddet og betragtet den store levende Skede og malt Skjæbne i Tenkerne, det blev dærligt, saa dærligt, at Beskæftigelse maatte staae Længere, saa for fængselsgheds Sjælen aflægger mig endnu bestandig sine Visitter.